

ЛЕНЕНА РИЗА

1.

Единъ день Милка отиде при татка си на нивата и видѣ, че той прѣска малки блестящи зрънца по земята.

— Татко, какво правишъ?

— го попита тя.

— Сѣя ленъ, дъще! Ще израстне риза за тебе и Василча.

Милка се замисли. Тя никога не бѣ виждала по полето да растатъ ризи. Следъ две недѣли нивата се покри съ зелена копринена тревица, и Милка си каза: „Хубаво е да имашъ такава риза!“.

Два пѣти майка ѝ и сестритѣ ѝ плѣвиха лена и всѣки пѣтъ казваха: „Славна риза ще имашъ, Милке!“.

Минаха още нѣколко недѣли. Тревицата израстна, и на нея се показаха сини цвѣтчета.

— Братчето ми Василчо има такива очи — каза си Милка — но такива ризи не съмъ виждала никжде.

Следъ време тия цвѣтчета изпадаха, и на мѣстата имъ се показаха зелени главички. Когато главичкитѣ повѣхнаха и изсъхнаха, майка ѝ и сестричкитѣ ѝ изтъргаха всичкия ленъ, направиха го на снопчета и го оставиха да съхне.

2.

Щомъ ленътъ изсъхна, изчукаха му главичкитѣ и го натуряха въ рѣката, като го затиснаха съ камъни, за да не изплава надъ водата. Милка гледаше съ мжка ризата си въ рѣката. Сестритѣ ѝ пакъ ѝ казаха: „Чудна риза ще имашъ, Милке!“.

Минаха две недѣли. Извадиха лена изъ водата, мачкаха го съ дъски на хармана, биха го съ бухалки така, че отъ бедния ленъ хвърчаха влакна на всички страни.